

2011

DIVADLO KOMEDIE

2012

Bernard-Marie KOLTÈS

V SAMOTĚ BAVLNÍKOVÝCH POLÍ

Bernard-Marie KOLTĚS

V SAMOTĚ BAVLNÍKOVÝCH POLÍ

v hlavních rolích: Ivan UHLÍŘ a Jiří ČERNÝ

překlad: Daniela JOBERTOVÁ a Václav JAMEK

režie a výprava: Michal PĚCHOUČEK

výtvarná spolupráce: Dominik GAJARSKÝ

dramaturgie: Viktorie KNODTKOVÁ

choreografická spolupráce: Jiří ADAM

světla: Robert VOŮVIAK

zvuk: Robert VERGNER

výroba paruky: René STEJSKAL

masky: Roman LOCHSCHMIDT

garderoba: Jolana PRODANCOVÁ

rekvizity: Jan SVAŠEK

inspice: Markéta HORKÁ, Pavlína SVOBODOVÁ

asistentka režie: Theresa WELGE

asistentka výpravy: Barbora ZELNÍČKOVÁ

vedoucí technického provozu: Petr CALDA

jevištní technika: Petr CALDA, Jan URBAN, David KRÁL, Ondřej KIRSCH,

Jiří VALENTA, Ondřej HRNEČEK

výroba scénny: Štěpán HDRT, Petr CALDA, Jolana PRODANCOVÁ

stáž: Markéta VOROŠOVÁ

Tragika života spočívá možná v tom, že si hned ráno po probuzení, večer v posteli nebo alespoň jednou denně klademe podmínky, čím by náš život měl být naplněn a dobrovolně se opájíme jedovatým sentimentem po tom, co nám chybí. Hodnotíme kvalitu své existence podobně jako zboží. O podivném obchodu, sebedestrukci a ubohosti nespíitelných tužeb je pro mě Koltěsova hra. Sám dělám neustále tu samou chybu, a proto mě jeho text od začátku vzrušoval.

V promluvách dvou osamělých postav – dvou pólů jedné osobnosti – cítím nesnesitelnost toužení a lpění na tom, co by se snad mohlo stát nebo co už nenávratně uvízlo v minulosti. Jakoby samotná přítomnost ani nestála za zmínku. Slovo *touha* ve hře zazní čtyřicetkrát... Koltěsův text může zdánlivě působit dost abstraktně, chladně, až cynicky. Překvapí však velmi osobní, poetickou, téměř humanistickou naléhavostí. Promluvy v této Koltěsově hře rozhodně nejsou tradiční konverzace. Jedná se spíše o jakýsi vnitřní a z vnějšku obtížně přístupný dialog, o zápolení člověka, který bojuje sám se sebou. U Koltěse jsou promluvy vedeny z velké míry snahou získat čas a oddálit pomocí řeči nevyhnutelnou patovou situaci. V řeči je naděje na sblížení, za nepřímými narážkami se skrývá strach udělat krok, který nelze vzít zpátky, obava před intimitou a důsledky, které přináší poznání a přijetí vlastní identity. Ačkoliv se slovní boj odehrává z podstatné části na poli sexuálním, vše je důsledně a paradoxně dost necudně vyjadřováno opisem, který jde ruku v ruce s rozkoší moci vůbec něco říkat.

Práce s osobní rovinou díla, nepřímá naznačení citových vztahů a nutnost domýšlet si, provokující, ale nesamoučelná míra nesrozumitelnosti jsou výtvarné a divadelní principy, které mi jsou blízké.

Michal Pěchouček

Bernard-Marie KOLTÈS (1948, Méty - 1989, Paříž)

Na základě článku Jovanky Šotolové, <http://www.iliteratura.cz/Clanek/13321>

„Jednotlivé věci v životě nemají smysl, ale jsou vám připsány, nedá se před nimi uniknout. Divadlo představuje poslední bezvýznamnost. Skutečně je to věc, která vám vnucena nijak není a která nemá větší smysl než cokoli jiného. Náhle jsem si řekl, že proto, že je neuvěřitelně bezvýznamné, je třeba ho dělat nejdokonaleji, jak lze. Tomu říkám krása.“

Francouzský dramatik považovaný za klasika své doby. Jeho divadelní hry si vydobily celosvětovou pozornost a byly přeloženy do více než třiceti jazyků. Velké pozornosti se těší zejména v německy mluvících zemích. To, že se za svého krátkého života (v 41 letech zemřel na AIDS) dokázal zařadit mezi klasiky francouzského divadla, se po Beckettovi, Ionescovi a Genetovi zatím jinému autorovi nepodařilo. O svém životě řekl: *„Nejsem Joseph Conrad, který procestoval celý svět. Nepatřím mezi typ lidí, kteří prošli zásadní zkušeností, a tak se dostali k psaní. Prožívám sice zásadní zkušenosti, ale ty se nedají vyprávět.“*

Narodil se a vyrostl na jihu Francie, matka byla zapálená katolička a měl dva starší bratry. V jeho rodných Mětách docházelo v padesátých a šedesátých letech k častým potyčkám mezi Araby a ostatními obyvateli, které vyústily až ve vytvoření městských ghatt. Pocit oddělenosti, vyloučení a teritoriality jej silně poznamenal a je patrný téměř ve všech jeho hrách. Koltèsův otec strávil většinu synova dětství jako profesionální voják v poslední francouzské koloniální válce, v níž se katolická Francie snažila potlačit snahu islámského Alžíru o samostatnost. Koltès ve svých devatenácti letech prchl z rodných Mět studovat žurnalistiku do Štrasburku. Cestuje dál: do Paříže, do New Yorku, Latinské Ameriky a především do Afriky, do níž se opakovaně vracel. *„Hlavní je cestovat, dokud je člověk mladý. Už jenom proto, aby pochopil, jak relativní postavení zaujímá ve světě. Amerika zpochybnula všechno, co jsem věděl a znal. Tehdy jsem se rozhodl, že nebudu pracovat. Řekl jsem si, že nemá žádnou cenu trávit každý den osm hodin svého života prací pro nějakého šéfa, pobírat plat a šetřit. Prostě si budu dělat, na co budu mít chuť.“* Při návštěvě New Yorku objevil sám sebe, nezávislost, svobodu, vášeň pro Billie Holiday a Otise Reddinga, touhu být spisovatelem i svou sexualitu.

Po návratu ze Států napsal a nastudoval první představení: *HORŤKOSTI (Les Amertumes)* podle Gorkého *DĚTSTVÍ, POCHOD (La Marche)* podle *PISNĚ PISNÍ, OPI-LÝ PROCES (Procès Ivre)* podle Dostojevského *ZLOČINU A TRESTU*. Následně začal

psát své vlastní texty – prózu *ÚTĚK NA KONI DALEKO DO MĚSTA (La Fuite à cheval très loin dans la ville)*, sbírku povídek *PROLOG (Prologue)*, jinak se věnoval výhradně divadlu, které poprvé navštívil až ve svých dvaadvaceti letech. Svě výjimečným způsobem obrazivě a často kruté hry *TU NOC TĚSNĚ PŘED LESY (La Nuit juste avant les forêts)*, *SOUBOJ ČERNOCHA SE PSY (Combat de nègre et de chiens)*, *ZÁPADNÍ PŘÍSTAV (Quai Ouest)*, *V SAMOTĚ BAVLNÍKOVÝCH POLÍ (Dans la solitude des champs de coton)*, *NÁVRAT DO POUŠTĚ (Le Retour au désert)*, *ROBERTO ZUCCO* napsal během deseti let. Pro Koltèse byl jazyk vším. Navazoval na tradici divadelních dialogů 18. století, v nichž je samotný jazyk dějovým prvkem. Obdivoval Čechova, Marivauxa, Shakespeara. *„Shakespeare mě naučil radosti, bláznivé radosti z psaní. Měl jsem jisté období, kdy jsem se řídil idiotskými pravidly, vším tím, co vás učí divadelní teorie, že je třeba mít motiv pro každý příchod na scénu a pro odchod z ní, že je třeba respektovat běh času. Od Shakespeara jsem se naučil, že to všechno je špatně. On na čas kašle, skočí o patnáct let dál, kdy se mu zachce, místo děje mění bez přestání, motiv nehledá. Jediný motiv, který postavy mají, je mluvit, říct, co říct mají. To je všechno.“* Koltèsovo dílo proslavil přední francouzský režisér Patrice Chéreau.

„Narodil jste se s představou, že pohlaví muže se ukrývá na jednom určitém místě a tam musí zůstat, a tuto představu si úzkostlivě opatrujete. Já však vím – ač jsem se narodil stejným způsobem jako vy – že jak plyne čas strávený čekáním a zapomináním, posedáváním o samotě, pohlaví muže se pomalu přemísťuje sem a tam, nezdůstává ukryto na jednom určitém místě, a zjevuje se naopak tam, kde je nikdo nehledá; a že jakmile uplyne čas, kdy se muž naučil sedět a klidně spočívat ve své samotě, vůbec žádná pohlaví se už nepodobá žádnému jinému, úplně stejně jako se pohlaví samců nepodobá ženskému; a že v takových záležitostech nejde o žádné přestrojení, nýbrž o něžnou nerozhodnost věcí, tak jako roční mezidobí nejsou ani zima přestrojená za léto, ani léto za zimu.“

Bernard-Marie Koltès, *V SAMOTĚ BAVLNÍKOVÝCH POLÍ*

LÁSKA A SAMOTA

in: Bernard-Marie Koltès, Lucien Attoun, *Chvilku před příchodem noci*,
Divadelní noviny, roč. 10, č. 1 (2001), str. 13. Přeložil Roman Císař

L.A.: Má láska něco společného se samotou?

B.-M.K.: Ano, určitě, určitě. Láska je vždycky tragická. Neexistuje příběh lásky, který by nebyl tragický. Anebo jsou to blbosti! *[Smích.]* Takže... ve všech velkých příbězích lásky je vždycky strašně moc samoty... Tak vidíte: takhle je to s láskou... Ještěže tu naštěstí je, protože jinak bychom žili v pekle...

L.A.: Je to až tak vyhraněné?

B.-M.K.: No dobře, poslyšte, co nám ještě v životě zbývá? Vydělávat a utrácet prachy?

L.A.: Zbývají přátelé.

B.-M.K.: Ano, to je láska! Přátelé, to je láska! Opravdoví přátelé... Já v tom nedělám rozdíl. Nevím... Láska přece není, když se s někým líbám! *[Smích.]* Láska je něco, co není vidět. Láska, láska je hluboká věc. Jiná věc. Docela jiná věc. A pro mě to byla vždycky jiná věc. Už ve dvaceti letech! Nikdy jsem nemohl ty dvě věci spojit. Dokonce si myslím, že jedna překáží druhá. To je přece jasné!

L.A.: Chcete tím říct, že byste mohl s někým spát prostě proto, abyste se s ním vyspal?

B.-M.K.: Ano, jistě... Ano. A když ho mám rád, tak se s ním nevyspím. Je to tak. Mně se zdá, že je to něco úplně základního.

L.A.: Nemáte strach, že se tím něco ztratí?

B.-M.K.: Ale já nemám strach z ničeho: tak to prostě chodí. Nemám chuť líbat se s lidmi, které mám rád, a nemám chuť milovat *[smích]* lidi, s kterými se líbám. Co vám mám povídat, je to tak.

WICKED GAME

Chris Isaak, 1989

The world was on fire and no one could save me but you
It's strange what desire will make foolish people do
I never dreamed that I'd meet somebody like you
And I never dreamed that I'd lose somebody like you

No, I don't want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
No, I don't want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
With you (This world is only gonna break your heart)

What a wicked game to play, to make me feel this way
What a wicked thing to do, to let me dream of you
What a wicked thing to say, you never felt this way
What a wicked thing to do, to make me dream of you and

I want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
No, I want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
With you

The world was on fire and no one could save me but you
It's strange what desire will make foolish people do
I never dreamed that I'd love somebody like you
And I never dreamed that I'd lose somebody like you

No, I want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
No, I want to fall in love (This world is only gonna break your heart)
With you (This world is only gonna break your heart)
No, I... (This world is only gonna break your heart)
(This world is only gonna break your heart)

Nobody loves no one

NETEČNÝ DIVÁK

in: Richard Weiner, *Netečný divák a jiné prózy*, Praha: Torst, 1996, str. 24 – 29

„Vy rozumíte špatně lhostejnosti,“ řekl netečně. „Nenadál jsem se toho. Lhostejnost není chladem, jinak bych nebyl jiným každé chvíle. Lhostejnost též vyvolává bolest, Ludvíku. Mnohdy jest ono utrpení hrůzné a jeho intenzita není menší proto, že trvá krátce. Snad spíše naopak. Rozumíte špatně lhostejnosti. Nemám arci soucitu s lidmi, ale mám jej, diskretní, se sebou samým. K tomu netřeba srdce. Myslíte, že mi bylo snadným opustiti Berlín, když můj poměr mezi Helenou a Arturem stal se mně nesnesitelným? Ona viděla v mém přátelství k Arturovi jen to, čeho v něm nebylo, neměla ani zdání o tom, čím jsem jej míti chtěl; a on se domníval, že jej olupuje poměr můj k Heleně. A tak jsem musil odejiti, právě když jsem se domníval, že jsem zařízen co nejlépe. Krom toho jsem pochopil, že v zájmu klidu a štěstí svého nemohu dopustiti kumulaci práce a rozkoše. Nejsem složitý. Miluji přehlednou situaci, chci věděti přesně, kde začíná toto a končí ono. V Berlíně jsem se na chybě naučil metodě. Šel jsem do Paříže, bohatý poznatky.

Nyní snad jste porozuměl už mnohému. Pomocí přestálých krizí vychoval jsem se zde k oněm dvěma životům, které již znáte oba. Jsou dokonale rozvrstveny. Nežárlí jeden na druhý lhostejny k sobě navzájem. Ale, jsa sám jejich indifferétním pojídlem, dovedu je oba ne sice vášnivě žiti, leč vášnivě utvářeti. Divám se na ně jako nesmírně interesovaný divák. Blahý, vznešený stav: vím se džentlmenem. Býti dnes cele jedním z nejposlednějších, nejubožejších a nejmrzčích, zavalen ve vše, co k tomu náleží, kochati se vzruchy spodních, prokletých vrstev a zítra jsa jiným, docela jiným, kritizovati včerejšek s ledovou rozkoší a ironicky. A býti tu inteligentním pracovníkem, jehož funkce je důležitým kolečkem ve světě finančním, a zítra se vysmívati sám sobě v zlověstném kabaretu – to lze, Ludvíku, to lze, a je to krásné jako osamělá existence uprostřed oceánu. Mohu se dopouštěti všeho, všeho bez výjimky, dostupovati nejvyšše, klesati nehlouběji, těžiti ze všech svých schopností, mučiti se pro všechny své neschopnosti – neboť v každém případě mohu se dle libosti státi někým, kdo cokoliv dovede velebiti a cokoliv proklíati.“

„Váš život je smutný,“ děl jsem. Čím déle mluvil, tím lépe mohl jsem jej sledovati, pozorně, neukvapeně, a přestože slova jeho byla pojena ve věty vyjadřující stavy nemožné, násilné, chápal jsem, že ona slova sama jsou přílehlavá, a bylo mi, že by stačily malé přesmyky v jeho větách, přesmyky zcela nepatrné, aby daly obraz života, který se zdá jen proto nemožným, poněvadž je sám k sobě upřímným v každé své slozce. Zvláště jsem pochopil, že je tento život vášnivý, vášnivý tak, že i nejmenší jeho podrobnost zdá se jako v křech, přestože ten, kdo tu jedná, je k němu jen v poměru diváka a kritika. Což konečně, není-li kritik stejný vášnivec

jako tvůrce jedině s tím rozdílem, že konstruuje z vyabstrahovaných hodnot, získaných rozkladem skladeb jednou již stvořených? – Případlo mi však, že Černému něčeho se nedostává. Ježto bylo v povaze jeho rozhodně cosi krutě narcisovského a ježto byl, ač nepřiznaně, schopen každé lásky, potřeboval v každém svém převleku jistých pevných středů, jakoby osnov. Něco, v čem by se mohl zhlížeti a co mučiti. Když jsem se o tom zmínil, upadl do zřejmých rozpaků a trvalo chvíli, než odpověděl:

„Ano, to jest, co třeba ještě překonati. To také jest, proč jsem vás pozval. A to také, doufám, jest, proč jste vyhověl mému pozvání.“

Poslední věta mě nadmíru podivila. Nesmlčel jsem toho.

„Domníval jsem se od prvního okamžiku, co jste sem vkročil,“ pokračoval, „že byste pro prosté ukojení zvědavosti nebyl podnikl věc, která konec konců mohla býti spojena se značným rizikem. Doufám, že sympatie vaše ke mně také - -“
Nedal jsem mu domluvit.

„Vy tedy neustanete! Kdo jste vy? O to mi nyní jde především. Vyhýbám se rozhodně stykům, kde nemohu prospěti.“

„Kdybych nebyl l'Indifférent,“ děl, „nazval bych vás zlým. Vaše otázka je dvojsečná, pravda – dvoječná pro mě, neboť jsem již tolik na sebe žaloval,“ dodal ironicky. „Leč pro tuto chvíli se upokojte. Jak daleko jsem vzdálen přání, které předpokládáte! Jak málo chci na vás to, čeho se obáváte! Neboť ona se nazývá Kamila. Ó, kterak se mně narozdává tam dole za fortifikacemi nebo v mé mansardě batignolleské! Zasypává mě dary své lásky, tak jako by chtěla býti se mnou a při mně ještě tehdy, až ji zaniknou v prostorách, které podezírá se závistí. A když praví: ‚Kdo jsi ty – ve dne?‘ - ano, tu bývám v pokušení vzíti ji s sebou, usaditi ji navždy podle sebe. Ale přemohu slabost. Neboť vím, že mě oblaží teprve jako vzpomínka, odtud z tohoto salónku. Zde miluji teprve, přes prostoru dní a čtvrtí městských jest mojí Kamilou a přitiskám ji k srdci, kdežto vedle ní prohlížím si ji se zalíbením jen jako zrcadlo, v němž se láskou oblaží moje krása, moje mládí, ledová chladnost mých slov a gest, která ji strhují v lásku ke mně, prý netečnému. Jaká to blaženost! – Též přítele jsem měl. Jeho chybou bylo, že po přátelství tolik žádal. Pravda, netušil, že existuje Kamila, Batignolles a neměl zdání, že tam v té skřini – vidíte je? – jsou uschovány rekvizity vám dobře známé: pokožka mojí druhé existence. Ó, ten, kdo ví o obém – jaký život širý a hluboký by mohl žiti ve spolku se mnou! Přítel ve cti i ve zmatku.“

I pohlédl mi pevně do očí. V pohledu tom tkvěla úžasná práce vůle a držela jej, a v jeho očích stála, zdálo se mi, otázka neuvěřitelná. I dím:

„Tedy bych já měl býti vám pevnou osou pro celý život a jistou obětí?“

„Šťastnou obětí – také,“ odpověděl, zrakům ze mne nespouštěje, „nebo myslíte, že je cosi nad poznání relativnosti každého pudu, nad poznání, že záleží jen na tom, aby člověk žil s někým důvěrně, nezahanbený, volný, produktivní?“

„Produktivní?“

„Ano, produktivní,“ šeptal, „tvoří Čisto všude a v každém. Nepodezírá.“

Namáhaje se, abych mu splácel pohledem rovným pohledu jeho, vypravil jsem ze sebe:

„A přece jste přítele měl. Dobrého, zdá se. – Proč jste nevychoval jeho k této své potřebě univerzální průmětny?“

„Charles zemřel. Dal se splést svou láskou. Nabízel mi příliš mnoho. Nepochopil, že by ztratil ceny pro mne, kdybych toho tolik přijal. Musil zemřít, jinak by mi věčně byl neodstranitelnou překážkou.“

„Že musil zemřít?“

„Ano, žádala toho moje čestná neodvislost od lidí, od jejich tužeb a přání. – Proč sahal po tom nápoji, který jsem připravil pro všechny případy?“

„Jakže?“ vyhrkl jsem; poté však jsem se rozesmál na celé kolo.

„Jakže, tedy až k takovým koncům ženete svoji komedii? A všechno jen proto, abyste mě strhl do svých nepochopitelných záměrů? Vy – traviči! To je dobré!“

Načež on s největším klidem:

„Ó, já dobře vím, že věříte doslova všemu, co pravím.“

Než mylil se. Poprvé. Byl jsem přesvědčen, že není schopen takového činu a vyjádřil jsem svoje přesvědčení slovy:

„Jste tentokrátě důkladně na omylu. Vy, kejklř života, neutrum, fyzické i duševní, vy dopustíte se činu, který by vás uváděl s životem ve styk tak bezprostřední? Ach, měl-li bych tomu věřit, byl byste musil zamlčeti celé své vypravování.“

„Já kejklř a neutrum?“ zvolal všecek bled. „Bláhový, rozuměl jste mi tak, soudě, že bych se bál žít? Což nechápete, že žít tak jako já znamená žít nejvěrněji, jak jen lze? Rcete jen, není-li nejdůležitějším činitelem v divadle právě náruživý divák?! Není-li on nervem celé komedie? – Ó, však vy víte vše to stejně dobře jako já! Poznal jsem vás jako svého člověka již včera, vás nezvědavého, vás, který jen se dívá a poslouchá, netázaje se. Byl byste sem přišel, kdybyste byl jiným, než za koho vás mám? – Víte a věříte. Proč tedy couváte v posledním okamžiku, Ludvíku, je čas vypravit se společně. Celý večer již vás držím, je čas –“

„Je čas na čin, pane Černý,“ vykřikl jsem nyní já, asi stejně bled jako on, neboť pociťoval jsem hluboké rozhořčení pro jeho invektivy a záměry, „posud byla slova. Konejte něco! Nu, konejte něco. A buďte to cokoliv.“

„A pak?“ tázal se, ulpěv zrakem.

„Pak uvěřím.“

„A pak?“

„Pak –“ díím s rozmyslem – „jste hoden, abych vám nahradil Kamilu i Karla.“

„Věru?“ vykřikl já savě, „věru? Vás slib jest již činem. Boží, podařilo se mně sloučit oba světy, není mezery v mých citech, všechno jsem pochopil.“

A řka to, strhl zlatý prsten s prstu, a dříve než jsem, jat tušením, mohl tomu zabránit, přitiskl jej ke rtům a sál jeho obsah s vítězoslavným pohledem. Konečně jsem mu vyrval zkázonosnou a krásnou zbraň. Bylo však již pozdě. Otrávil se.

„A?“ tázali jsme se sborem.

„Dal jste mu protijed?“ smáli se někteří.

„Zemřel,“ děl Ludvík tiše.

„Nu zaplať pámbůh,“ pravil jakýsi vtipkař, „aspoň jste to odbyl zkrátka s onou kreaturou.“

„Ne zcela tak,“ řekl Ludvík, bledý a nervózní, chystaje se k odchodu, „ne tak zcela. Vidám jej dokonce dosti často. On a já – cožpak jste nerozuměli? Opravdu ne, mí bystří přátelé? A sladký jed, který pijí, kdykoliv svědomí je příliš neoma-lené, jest výsledkem práce, kterou jsem vynaložil na poznání, že svět je jeden nedělitelný a celý v každé molekule a že mám já, náruživý divák, svaté právo na kterékoliv místo v tomto slzavém parteru. Ovšem, že zabírám vždy jen jedno jediné a nepřekážím ostatním.“

NARKISSOS A ÉCHÓ

in: Ovidius, *Proměny, Kniha III*, Praha: Plot, 2005, verš 339 - 510

„Rcete, ach, lesy, zda byl kdo krutěji postižen láskou?
Víte to přec - tak mnohým jste bývaly příhodnou skrýš!
Tolik století přečká váš život: zdaž v paměti máte
někoho za ten svůj dlouhý věk, kdo takto by chřadl?
Vidím to, mám to rád, co vidím však, co se mi líbí,
nenalézám: tak veliký blud v mé lásce mě šálí!
Aby pak byla má bolest co největší: nesmírné moře
nedělí nás, ni dálka, ni hory, ni zavřené hradby:
trocha jen vody nás dělí! Chci sám být ode mne objat!
Jsem to já sám! Teď chápu a již mě můj neklame obraz!
Hořím láskou k sobě, svým plamenem pražím i prahnu!
Co mám činit? Mám prosit, či se dát prosit? A zač mám
prosít? Je u mne, oč lkám! Mám vše, a proto jsem nuzný.
Kéž bych od svého těla se odloučit mohl! Jak zvláštní
chová to mileneč přání: co miluje, toho chce pozbyt! -
Ale ten bol mi síly již odnímá, nedlouhá doba
zbývá životu mému: já zahynu v rozpuku mládí.
Smrt však není mi těžká, vždyť bolesti pozbudu smrtí:
přál bych si jen, by tento, jež miluji, vytrval déle!
Takto v jediném dechu my dva teď zhasneme spolu.“

Bernard-Marie KOLTĚS: V SAMOTĚ BAVLNÍKOVÝCH POLÍ

česká premiéra v Divadle Komedie, Praha 9. března 2012 ve 20:00 hodin
program vydalo Pražské komorní divadlo s.r.o., Jungmannova 1, Praha 1, 110 00,
www.prakomdiv.cz, jednatel společnosti Dušan D. Pařízek, umělecký šéf David Jařab

v programu jsou použity texty: Chris Isaak, *Wicked Game*; Bernard-Marie Koltés,
Lucien Attoun, *Chvilku před příchodem naci*, Divadelní noviny, roč. 10, č. 1 (2001),
str. 13; Ovidius, *Proměny, Kniha III*, Praha: Plot, 2005, verš 339 - 510; Jovanka
Šotolová, <http://www.iliteratura.cz/Cianek/13321>; Richard Weiner, *Netečný divák a
jiné prózy*, Praha: Torst, 1996, str. 24 - 29
grafická úprava: Kamila Polívková, tisk: Typos

Činnost PKO v Divadle Komedie podporuje hlavní město Praha
od 1.1. do 31.7.2012 příspěvkem ve výši 8 750 000,- Kč.
provozovatelem Divadla Komedie je Pražské komorní divadlo s.r.o.

cena programu 15,- Kč vč. 9% DPH

